

GAZETA LWOWSKA

WYCHODZI KAŻDEGO POWSZEDNIEGO DNIA POPOŁUDNIU

Ceny prenumeraty: W Lwowie bez doręczenia do domu . . . mies. zł. 2—, kwart. 7— z dostawą do domu . . . mies. zł. 2-40, kwart. 7— za prowincji z przesyłką pocztową . . . mies. zł. 2-40, kwart. 7— zagranicą mies. zł. 5—, kwart. 15—	Numer telefonu REDAKCJI i ADMINISTRACJI 224-17. Konto PKO Lwów № 564.044.	ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: LWÓW, UL. ZIMOROWICZA 15 I. p. Listy należy frankować. — Reklamacje otwarte wolno od opłaty. Rękopisów nadesłanych nie zwraca się.	CENA NUMERU 10 gr.	Ceny ogłoszeń: Za 1 wiersz milimetr. (1/2 cm. szer.) w zwykłych ogłoszeniach gr. 20, w nadsyłanym i w nekrologach gr. 40, w kłopotliwym, dział gospodarczy, paski w tekście gr. 70, pod względem na pierwszej stronie zł. 7—, tabelaryczne o 50 proc. więcej. Za jedno słowo w drobnych ogłoszeniach gr. 20, w ogłoszeniach i sprzedaży gr. 10, matrymonialne, korespondencyjne, prywatne słowo gr. 20, dla poszukujących pracy gr. 10. Z zastrzeżeniem miejsc 25 proc. Zagraniczne o 50 proc. więcej.
---	---	--	-------------------------------------	--

Sowiety przeciw państwu bałtyckim.

Czasem jedno nieopatrzne słowo w polityce psuje długoletnie misterne wysiłki dyplomatyczne. Trudno oczywiście przesądzać, jaki był powód wystąpienia sekretarza leningradzkiego komitetu partii komunistycznej Zdanowa przeciw państwu bałtyckim, którym zagroził zbrojną interwencją Sowieców. Czy był to tylko nieostrożny wyskok — „przegadanie się” partyjnego dostojnika? Czy też było to świadomie rzucona pogroźka pod adresem niektórych państw sąsiadujących z Sowiecami?

W każdym bądź razie, znając dyscyplinę, panującą w rządzącej Sowieciami partii, trudno przypuścić, aby tak wybitna osobistość sowiecka, jak tow. Zdanow, mówił na posiedzeniu sowieckiego parlamentu całkowicie na wiatr, aby wywody jego były wynikiem nagłej i czysto osobistej improwizacji. Musiały one wyrażać conajmniej pewne nastroje i tendencje, istniejące w sferach rządzących Rosją Sowiecką, a tylko umiejętnie maskowane w imię aktualnych wymogów taktycznych wobec zagranicy.

Trudno się dziwić w każdym razie oburzeniu, jakie agresywne wystąpienie tow. Zdanowa wywołało w Finlandii, Estonii i Łotwie. Poruszenie opinii publicznej tych państw może być tym większe, że pogroźki Zdanowa znajdują się w rażącej sprzeczności z paktem nieagresji, jakie państwa bałtyckie podpisały z Moskwą, jak również treścią z londyńskiej konwencji o określeniu napastnika, która zawarły z Sowieciami wszystkie państwa europejskie z nimi sąsiadujące.

Kraje bałtyckie z dużą ufnością odnosiły się do tych układów. Ze swej strony Sowiety czyniły znaczne wysiłki, aby oddziaływać w sposób możliwie kojący na opinię państw nadbałtyckich. Zapewniano ją systematycznie o pokojowych i przyjaznych nawet tendencjach polityki sowieckiej. Usiłowano ze strony Rosji skierowywać nieufność narodów bałtyckich w inne kierunki. Ba, myślano nawet o wciągnięciu tych państw do głośnego „paktu wschodniego”, który miał się utworzyć przed trzema laty pod egidą Moskwy, jako załączka jednego z bloków ideologicznych.

Zaatakowane przez tow. Zdanowa kraje nie dały się jednak pozyskać do planu „paktu wschodniego”. Pozostały wiernie idei niezależności w polityce zagranicznej. Nie zwały się też z żadnymi blokami, prowadząc politykę ściśle pokojową i starając się o utrzymanie dobrych sąsiedzkich stosunków z Sowieciami. Może jednak było tego Sowiecom za mało...

Przecież jak dalece państwa nadbałtyckie posunęły swą dobrą wolę, świadczy fakt, że w przededniu niebywałej napaści tow. Zdanowa na Finlandię, Estonię i Łotwę, naczelny wódz armii estońskiej, gen. Laidoner, zapewniał, że stosunki Estonii z Sowieciami nie dają „żadnego powodu do pesymizmu” i że „nigdy nie były tak dobre, jak w chwili obecnej”. — „Rosja sowiecka zbroi się — mówił gen. Laidoner — lecz nie mamy powodów do mniemania, że jest to skierowane wyłącznie przeciw nam. Wprost przeciwnie, mamy możliwość stwierdzić, że Z. S. R. R. chce żyć z nami w pokoju”.

Można sobie wyobrazić, jakie wrażenie wywołał fakt, że po tych słowach, pełnych najlepszych intencji,

Odezwa do młodzieży akademickiej.

Warszawa, 7. 12. (PAT.) Rektorzy wyższych uczelni wydali następującą odezwę:

„Do młodzieży akademickiej państwowych szkół akademickich.

Akcja Pomocy Zimowej dla bezrobotnych jest w pełnym toku. Jest ona nie tylko nakazem miłości bliźniego i wynikiem poczucia solidarności społecznej, lecz jest zarazem obowiązkiem narodowym. Przez uchronienie przed rzedzą znacznej części swych obywateli, pozbawionych możliwości zarobku, usuniemy elementem wyrotowym podstawę siania niepokoju w Pań-

stwie. Przyczyniając się w ten sposób do zwycięskiego wyjścia z kryzysu gospodarczego, przyspieszamy dobrobyt i rozwój kraju.

W akcji tej muszą wziąć udział wszyscy bez wyjątku obywatele, każdy w miarę swej możliwości. Jedni dostarczać będą środków materialnych, drudzy udzielić swej czynnej pomocy akcji zbiórkowej i rozdzielczej. Do czynnej pomocy powołana jest w pierwszym rzędzie młodzież akademicka, jako reprezentująca w społeczeństwie element cięższej młodzieńczej, zapалу i inteligencji.

Kryzys konstytucyjny trwa.

Londyn, 7. 12. (PAT.) Posiedzenie gabinetu trwało półtorej godziny. W pół godziny po zaczęciu posiedzenia przybył na nie doradca prawny króla syndyk księstwa Kornwalii Monckton, który brał udział w dalszych naradach.

Po zakończeniu posiedzenia żadnego komunikatu nie wydano, ale kanclerz skarbu Neville Chamberlain odbył konferencję z prasą angielską. W toku swych wynurzeń Chamberlain podkreślił, że rząd bynajmniej nie

starzał się skłaniać króla do powzięcia decyzji w ciągu week-endu, że król nie sprzeciwia się opinii gabinetu, gdyż inaczej gabinet byłby się podał do dymisji oraz, że król decyzyjną swą powzięciem z własnej i nieprzymuszonej woli. Nie może też być mowy o jakimkolwiek ultimatum rządu wobec króla. Wszystko to wyjaśni zapewne jutrzejsze oświadczenie premiera Baldwina, który prawdopodobnie zażąda od Izby poparcia w formie głosowania za porządkiem dziennym.

Przed abdykacją — rozmowa z p. Simpson.

Londyn, 7. 12. (PAT.) Mimo, że wszystkie przygotowania formalne i konstytucyjne na wypadek abdykacji króla zostały zarówno w Londynie, jak i w stolicach dominiów poczynione, król Edward, jak się dowiaduje korespondent PAT., nie podpisał dotychczas dokumentu abdykacyjnego i zastrzegł sobie jeszcze pewien czas do namysłu, zanim podpis ten złoży. Nie jest przeto wykluczone, że akt osta-

teczny nie nastąpi we wtorek, lecz o jeden lub dwa dni później.

Król zamierza rzekomo udać się do Cannes dla rozmówienia się z panią Simpson, zanim podpisze swoją abdykację. Od rozmowy jej bardzo wiele by zależało. Jeżeli król wykona swój zamiar odwiedzenia pani Simpson, to nastąpiłoby to zapewne bezzwłocznie samolotem i w ciągu 48 godzin król byłby z powrotem w Londynie.

Votum zaufania dla prem. Bluma

Paryż, 7. 12. (PAT.) Izba deputowanych uchwaliła większością 350 przeciw 171 votum zaufania dla rządu. Premier Blum oświadczył, że rząd

będzie nadal pełnić swe funkcje pomimo, że komuniści wstrzymali się od głosu.

przyszło brutalne wystąpienie tow. Zdanowa.

Czynione są dziś znaczne wysiłki, aby rzecz całą zatuszować. Dyplomacja sowiecka w stolicach trzech państw nadbałtyckich znowu wyjaśnia, łagodzi, uspokaja. Twierdzi się nawet, że tow. Zdanow wogóle inkryminowanych słów nie wypowiedział i że jego przemówienie nie zawierało „żadnych napastliwych pogroźek”. Czemu jednak w takim razie nie nadano „niezwinnego” mowy tow. Zdanowa przez radio? Czemu aż 24 godzin trwało przygotowanie jej tekstu dla prasy sowieckiej?

Wątpliwości te sprawiają, że niepokój i nieufność w państwach bałtyckich nie słabnie. W parlamencie fińskim wystąpienie tow. Zdanowa było już przedmiotem interpelacji. Opinia tych narodów zadaje sobie pytanie, czy nie znajduje się w przededniu nowego zwrotu w polityce sowieckiej?

Sprawa ma szersze jeszcze znaczenie. Powstaje bowiem pytanie, jak się w przyszłości układać będzie stosunek

Sowieców do paktów nieagresji, podpisanych z sąsiadami, a których treść nie da się pogodzić z wystąpieniami w stylu tow. Zdanowa. Są to sprawy, które obchodzą nie tylko kraje, zaatakowane przez Zdanowa. Może Sowiecom bowiem nie dogadza polityka sąsiadów dlatego właśnie, że jest niezależna? Może myślą już w Moskwie o wysunięciu wobec nich pretensji, które byłyby zamachem na tę niezależność? W takim razie jednak co są warte pokojowe obietnice Moskwy?

Obawy takie można snuć w zestawieniu z agresywną akcją Sowieców w całej Europie. Polityka ich wywołuje przecież nie tylko znane reakcje w Niemczech i we Włoszech, ale również wzrastające niezadowolenie we Francji. W tych warunkach wystąpienie tow. Zdanowa musi wzbudzić szczególną czujność w krajach bezpośrednich z Sowieciami sąsiadującymi. Rewizja polityki Sowieców wobec tych narodów musiałaby wywołać również rewizję ich stanowiska wobec Rosji Sowieckiej.

Stan zdrowia Papieża.

Paryż, 7. 12. (PAT.) Agencja Havaśa donosi z Rzymu: Stan zdrowia Ojca św. zaczyna w jego otoczeniu budzić pewne zaniepokojenie. Trwające dwa tygodnie uroczyste modlitwy, w których rozpoczęciu wziął udział Ojciec św., zakończyły się bez jego udziału. Po raz pierwszy w tym roku modlitwy te odbyły się w prywatnej kaplicy papieża, aby oszczędzić Piusowi XI. konieczności opuszczenia mieszkanca. Dziś rano kardynał Pacelli odczytał orędzie Ojca św. w którym wyraża on swój żal z powodu niemożności uczestniczenia w zakończeniu uroczystych modłów, na skutek przejściowej niedyspozycji. Audiencje, które miały się odbyć popołudniu, odłożone zostały do poniedziałku. Przyboczny lekarz Aminta Milano nie opuszcza ani na chwilę Ojca św.

STOSUNKI DEMOGRAFICZNE W CZECHOSŁOWACJI.

Budapeszt, 7. 12. (PAT.) „Pester Lloyd” ogłasza artykuł na temat stosunków demograficznych w Czechosłowacji. Na podstawie urzędowych statystyk pismo dochodzi do wniosku, że stosunek procentowy Słowaków w Czechosłowacji stale wzrasta na niekorzyść Czechów. W ciągu roku 1932 przysto naturalny w Słowacji wyniósł 12,93 pro mille, a na terenie Czechosłowacji, zamieszkałej przez Czechów 3,61 pro mille. „Pester Lloyd” oblicza na podstawie tych cyfr, że za lat 40 lub 50 ilość Czechów w Czechosłowacji będzie mniejsza niż liczba Słowaków zamieszkujących to państwo.

CHIŃSKI REKORD.

Tokio, 7. 12. (PAT.) Pekijski korespondent dziennika „Niszi-Niszi” donosi, że żona właścianina Czo-wanga, zamieszkałego w pobliżu Kałganu urodziła dziesięcioro niemowląt: 9 chłopców i jedną dziewczynkę. Dziewczynka i pięciu chłopców zmarło następnego dnia. Pozostałych 4 chłopców i matka jest zupełnie zdrowa.

POSIEDZENIE RADY NACZ. ZW. STRZELECKIEGO.

Warszawa, 7. 12. (PAT.) Wczoraj odbyło się w Centrum wyszkolenia Zw. Strzeleckiego w Warszawie posiedzenie Rady Naczelnej Zw. Strzeleckiego w obecności dyrektora P. U. W. F. i P. W. gen. Olszynie-Wilczyńskiego i komendanta naczelnego Zw. Legionistów płk. Adama Koca.

Na posiedzeniu tym przemówienia wygłosili prezes Paschalski i pułk. A. Koc.

SMIERĆ W TATRACH.

Kraków, 7. 12. (PAT.) W godzinach wieczornych nadeszła do Zakopanego wiadomość, że na Hali Gąsienicowej został zasypany lawiną Witold Burhardt z Wilna, który zmarł wkrótce po wydobyciu go z pod śniegu.

JUBILEUSZ „WOJTKA”.

Warszawa, 7. 12. (PAT.) Wczoraj rano w sali Colosseum odbył się jubileusz 40-lecia pracy społecznej znanego działacza niepodległościowego senatora Mariana Malinowskiego (pseud. Wojtek). Zebranie zgał b. premier Jędrzej Moraczewski, podnosząc w swym przemówieniu wielkie zasługi jubilata w pracy niepodległościowej i dla sprawy robotniczej w Polsce. Przemawiało poza tym kilku przedstawicieli organizacji robotniczych.

Sen. Marian Malinowski otrzymał wiele depeesz gratulacyjnych, a delegacje robotnicze wręczyły mu podarunki.

W Hiszpanii bez zmian.

Sewilla 7. 12. (PAT.) Rozgłośnia tu tejsza nadała o godz. 8.35 komunikat, donoszący, że sytuacja na frontach uległa w dniu wczorajszym tylko nieznacznym zmianom. Na froncie biskajskim powstańcy odparli ataki nieprzyjacielskie na Alcoitia i Mondragen. Na północ od Alava nacisk na nieprzyjaciela trwa w dalszym ciągu. Na froncie madryckim wojska powstańcze przy-

stąpiły do umocnienia zajętych ostatnio pozycji na przedmieściach miasta. Na odcinku Siguenza i Guadalajara, gdzie wojska powstańcze posunęły się naprzód, zebrano około 100 zabitych milicjantów. Milicjanci, którzy przeszli do szeregów powstańczych, opowiadają, że dworzec północny w Madrycie jest zupełnie zniszczony. Na ogół sytuacja bez zmian.

Debata w parlamencie francuskim.

Paryż, 7. 12. (PAT.) W czasie wczorajszej dyskusji w parlamencie dep. Flandin mówił:

Zapominam, że reprezentuję partię, będąc dziś głosować za zaufaniem dla rządu, aby rząd miał autorytet dla przemawiania w imieniu Francji. Chcę również podkreślić, że solidaryzuję się z waszą polityką nieinterwencji w Hiszpanii. Głosując za rządem, głosować będziemy przeciw wojnie w Hiszpanii, przeciw wojnom ideologicznym, przeciw wszelkiej nierozważności, która by prowadziła do wojny. (Burzliwe oklaski).

Maxence Bibie (unia socjalistyczna) aprobuje politykę nieinterwencji.

Pezet (demokrata ludowy) oświadcza, że dyskusja dała jaskrawe dowody, iż Francja chce trzymać się polityki nieinterwencji w Hiszpanii. Mówca przypomina współpracę Włoch z Francją na rzecz pokoju i wyraża nadzieję, że Włochy powrócą na to stanowisko. Pezet jest zdania, że należy zlikwidować incydent w sprawie listów uwierzytelniających ambasadora francuskiego w Rzymie, trzeba położyć kres waśni, usunąć drobne nieporozumienia i w porozumieniu z Anglią

przywrócić normalne stosunki francusko-włoskie. Mówca jest również za polepszeniem stosunków francusko-niemieckich.

Zjazd żeńskiego Fidac'u.

Warszawa, 7. 12. (PAT.) Wczoraj rano w Oficerskim Kasynie garnizonowym odbyło się otwarcie II-go Walnego Zjazdu Unii Polskich Związków Obrończyń Ojczyzny (FIDAC-u żeńskiego).

Na podium ustawione było popiersie I. Marszałka Polski Józefa Piłsudskiego.

Zjazd otworzyła przewodnicząca Unii P. Z. O. O. i zarazem honorowa prezeska Fidacu żeńskiego p. Aleksandra Piłsudska, która po powitaniu obecnych, nakreśliła historię i zadania Unii. Zebrani powstaniem z miejsc i 2-minutową ciszą uczcili pamięć Marszałka Piłsudskiego.

KINO „CASINO” DZIŚ PREMIERA

wielkiego arcydzieła genialnego europejskiego reżysera
FRITZA LANGA dla wytwórni „METRO” p. t.

JESTEM NIEWINNY (FURY)

w gł. rol. SYLVIA SIDNEY, SPENZER TRACY

Sowiecka demokracja w obradach nad demokratyczną konstytucją.

Moskwa, 7. 12. (PAT.) O charakterze debaty nad projektem konstytucji świadczy wymownie fakt, że z pośród 57 mówców, którzy zabierali głos w sprawie konstytucji, ani jeden nie wniósł żadnego projektu, poprawki lub uzupełnienia. Tak poważna popra-

wka, jak poprawka art. 49 p. k. upoważniająca prezydium najwyższej rady do ogłoszenia stanu wojennego w razie konieczności wykonania zobowiązań międzynarodowych, dotyczących wzajemnej obrony przed agresją, została wprowadzona przez komisję redakcyjną, a nie przez kongres a faktycznie przez Stalina. Rola delegatów na kongresie sprowadzała się do posłusznego i entuzjastycznego uchwalania wszystkiego, co zaproponowało prezydium kongresu. W ciągu 7 dni obrad kongresu Sowieci nie dali się zauważyć żadna inicjatywa ze strony delegatów, o wszystkim decydowała wola kilku ludzi.

Gen. Składkowski w Tarnopolszczyźnie.

Dnia 5 grudnia b. r. p. Premier o g. 8 rano odbył konferencję z wojewodą dr. Alfredem Biłykiem i nac. Wydz. społ. polit. Eugeniuszem Bieleckim w urzędzie wojewódzkim. Po konferencji p. premier zlustrował mleczarnię okręgową (spółdzielnia mleczarska), oraz sklep „Masłosojuzu” w Tarnopolu, interesując się w obu wypadkach cenami oraz rozmiarami produkcji. Następnie w towarzystwie starosty powiatowego Tomasza Malickiego zwiedził p. Premier rejonową mleczarnię „Masłosojuzu” i miejscową mleczarnię Kółka rolniczego w Bucniowie, orientując się co do wydajności i sposobu produkcji. Soltysowi w Bucniowie, Janowi Kluwagowi, który przedstawił p. Premierowi potrzeby budującej się szkoły powszechnej, p. Premier wręczył 500 zł. na inwentarz szkolny. Jednocześnie na ręce miejscowego proboszcza ks. Malinowskiego p. premier złożył 100 zł. na budowę kaplicy w Ostrowie koło Bucniowa.

W dalszym ciągu inspekcji p. Premier w obecności wojewody i komendanta P. P. podinspektora Jana Misiewicza zlustrował posterunek P. P. w Mikulińcach, badając stan uzbrojenia, książki i przebieg służby.

W powiecie trembowelskim p. Premier odbył konferencję z ks. senatorem Puchalą, burmistrzem miasta Trembowli, poczem zbadał budżet tego

miasta. Ks. sen. Puchale ofiarował Pan Premier kwotę zł. 500 na zapoczątkowanie prac związanych z pokryciem dachem baszty zamku trembowelskiego. W nowowbudowanym i wyjątkowo starannie utrzymanym gmachu starostwa omówione zostały ze starostą Ludwikiem Schreiberem sprawy elektryfikacji Trembowli oraz rejonów powiatów kopczyńskiego i trembowelskiego z elektrowni wodnej w Janowie. Pan Premier stwierdził wydatną pracę urzędników starostwa Franciszka Tarnowicza i Jana Groszka, którym udzielił renumeracji.

Unia skupia 14 organizacji kobiecych: 1) Stow. b. Peowiaczek, 2) Stow. b. Drużyniaczek, 3) Stow. b. Strzelczyń, 4) Zw. b. kurierek, 5) Liga Kobiet, 6) Koło Polek, 7) Zarząd nac. Pol. Biał. Krzyża, 8) Koło uczestniczek b. Zw. broni, 9) Stow. b. instr. S. P. i O., 10) Zw. Nacz. Rodz. Wojsk, 11) Stow. Zjedn. Ymki, 12) Gł. kwat. ra harcerek, 13) Org. P. W. K. i 14) Stow. Sióstr Pol. Czerw. Krzyża.

W dalszym ciągu inspekcji Pan Premier zlustrował Wydział powiatowy w Kopczyńcach, gdzie interesował się zagadnieniem potrzeb gospodarczych powiatu oraz przyjął delegację osadników Zaręby i Oryszkowic, zostawiając na ręce wicestarosty kwotę 200 zł. na intensyfikację gospodarstw osadniczych.

W godzinach wieczornych odbył p. Premier konferencję ze starostą w Czortkowie Jerzym Muszyńskim i starostą buczackim Adamem Federowiczem, na których ręce złożył kwotę 200 zł. na Dom strzelecki imienia Marszałka Piłsudskiego w Buczacu.

W czasie swej dwudniowej inspekcji Pan Premier interesował się zagadnieniami narodowościowymi na terenie zwiedzanych powiatów.

Z SALI POLSK. TOW. MUZ.

IV. Koncert uczniów.

Tym razem zaprezentował niezrażający się wiekiem w swej pracy pedagogicznej dyr. A. Soltys doskonale się zapowiadający zespół orkiestralny uczniów Konserwatorium PTM. A czas już był najwyższy pomyśleć o jakiejś kadrze dla naszej lwowskiej orkiestry symfonicznej, przetrzeźnionej w ciągu ostatnich, bezpożyczych lat i zniechęconej coraz to trudniejszymi warunkami bytu i upadkiem zainteresowań muzycznych nie tylko wśród „czynnika miarodajnych”, ale i ogólnie wśród spauperyzowanej inteligencji lwowskiej. W tych warunkach prac. dyr. Soltysa to czyn naprawdę ideowy, godny szczerzego uznania.

Młoda orkiestra wykonała bardzo starannie, chwilami nawet wysoce artystycznie Sunitę Dajur R. Fuchsa, z tytułowaną „Serenaad” i trudny utwór „Concertante Symphonie” Mozarta. Solistami były tu pp. Anarchowiczówna (skrzypce) i Strausówna (fajówka) — dwie wybitnie uzdolnione cewki klasy koncertowej prof. M. Bauera. W drugiej części koncertu usłyszeliśmy śpiew p. Denis-Słoniewskiej (mezzo-sopran) i p. Gerhardt-Zalińskiej — uczeń prof. Lubienieckiego, rozporządzających bardzo pięknymi i dziś już sięgającymi artystycznej miary głosami.

Juliusz Masłowski.

„Zimowy felieton”.

Zima. Nader atrakcyjna pora roku. Era efektownych sportów. Zaludniają się tłumem postaci w fantazyjnych dressach śnieżne stoki gór. Białą płaszczyznę pokrajają we wszystkich kierunkach smugi narciarskich śladów. Głośne zawody i konkursy ściągają do modnych miejscowości wielotysięczną rzeszę sportowców entuzjastów, kibiców i snobów. Wagony weekendowych pociągów, sale sezonowych dancingów, lodowe i bobsleighowe tory, różne Lipki i Wilczniki zakopiańskie i niezakopiańskie — nie pomieszczą tych wszystkich amatorów, którzy zechcą sobie użyć trochę zimy. Byłoby tylko było dość śniegu, lodu, mrozu, koniecznie mrozu — a wtedy, jak piszą sezonowi felietoniści, świat zamieni się w kryształową bajkę zimy i słońca, królestwo diamentowych iskier na śniegu itd. itd.

A teraz t. zw. odwrotna strona medalu. Odbędziemy niewielką przecha-

dkę po uboższych dzielnicach i ulicach miast. Zagłębimy do izb, baraków i przytułków, gdzie gnieździ się ludzka nędza. Spojrzmy w oczy ludziom, którzy nie jeżdżą na nartach, nie tańczą w wytwornych lokalach. Przypatrzmy się jak żyją, jak ubierają się, jak jedzą i mieszkają ludzie bez pracy, lub ci, których dzienny budżet domowy zamyka się nie w dziesiątkach i setkach złotych, tylko w pozycjach — groszowych. Ale pocóż zresztą kreślić smutne obrazy, których treścią jest — bezrobocie, wycieńczenie z zimna i głodu, gorączka rozpacz, dramat powszedniego nędznego istnienia. Znamy przecież te sprawy — wszyscy. Tylko nie lubimy myśleć o tym.

Wiercie mi, Szanowni Czytelnicy, że to nie jest tak znowu miłe „kwestować” i „naciągać” szanowną i zdenerwowaną publiczność na jakieś dalki, czy ofiary w naturze na rzecz po-

mocy zimowej dla tych, którzy jej naprawdę potrzebują. Jesteśmy krajem ubogim. Samym sobie musimy ciągle czegoś odmawiać. Nie mniej jednak i u nas rozpiętość różnych standardów życia jest ogromna.

Mała część kwoty, która określa nie jeden „skromny” rachunek za wizytę w magazynie mód, w kawiarni czy restauracji mogłaby nie raz wystarczyć na ogrzanie i odżywienie całej rodziny bezrobotnego w ciągu dobrych kilku tygodni.

Nie uderzam już tutaj nawet o wysoki ton solidarności społecznej, poczucia społecznego obowiązku. Poproszę jedynie tylko o chwilę zastanowienia: najskromniejszą, nie przynoszącą danej jednostce żadnego nawet uszczerbku ofiara, pomnożona przez parę dziesiątków tysięcy, daje już poważną sumę, która nader wydatnie przyczynić się może do złagodzenia tej tragicznej sytuacji, jaką dla licznej rzeszy bezrobotnych stwarza — zima.

Czasy dzisiejsze stworzyły tymczasem dość osobliwą psychozę. Oto wstydzimy się nie raz pięknych, szlachet-

nych odruchów, dyktowanych przez uczucie. Akt niesienia pomocy drugiemu wydaje się niekiedy czymś śmiesznym, jakąś sztuczną pozą, czy nawet dowodem słabości, na jaką nie ma miejsca w twardej, nieustępliwej walce o byt. Nie trzeba jednak chyba osobno udowadniać, że podobne stanowisko jest nieetyczne, że jest ono dowodem nie rozważli. Interes jednostki jest najściślej związany z interesami społeczeństwa. Głód i nędza niezaparzonych na zimę rzesz, pesymistyczne nastroje, idące z dołu, bynajmniej nie przyczyniają się do ożywienia naszego życia gospodarczego, do wytworzenia atmosfery rzeczywistej współpracy wszystkich klas społeczeństwa dla dobra i interesów ogółu. Fałszywym nastojem społecznego egoizmu przeciwstawia się jednak szlachetny odruch tej części społeczeństwa, która wraz z czynnikami rządowymi i przedstawicielami związków i instytucji publicznych popiera inicjatywę i prace Ogólnopolskiego Obywatelskiego Komitetu Pomocy Zimowej Bezrobotnym.

POPIERAJMY CELE I ZADANIA
T. S. L.

